

leeftijd. Maar dan dacht ik weer: onzin. Het enige waar ik dan op uitkwam, was: het zal wel met mijn ziekte te maken hebben."

Ik was ook een emotioneel kind, huilde snel en kon drukte om mij heen niet goed verdragen. Dat alles maakte mij ook anders dan de rest.

Dat gevoel is heel lang aanwezig geweest.

Tussenstuk:

Felheid van mijn moeder

Op mijn tiende verjaardag kreeg ik een dagboek. Ik begon die avond meteen te schrijven over hoe mijn verjaardag was verlopen. Het was een leuk feestje; verjaardagen waren altijd fijne momenten. Gezellig met familie en vrienden en mijn moeder maakte dan altijd heerlijke prikkertjes. Vaak werd er zelfs gedanst in de huiskamer.

Ik schreef zowat mijn hele verjaardag op in mijn dagboek.

Maar later die week schreef ik voor het eerst over de andere kant van mijn moeder. Ze was weer boos op mij geworden en ik begreep simpelweg niet waarom.

Lief dagboek,

Mama was weer boos en ik weet niet waarom. Ze schreeuwde tegen mij en ik keek haar aan van: waar heb je last van? Ik was zo geschrokken van haar uitbarsting dat ik naar boven rende. Ze kwam me achterna, mijn

slaapkamer in. Ik mocht niet zo hard de trap op rennen, zei ze fel.

Ze bleef haar stem tegen me verheffen en gebruikte daarbij haar handen. Ik schreeuwde alleen maar: "Mama, je doet me pijn!"

Ik hilde, maar mijn huilen kon ze niet verdragen. Uiteindelijk verliet ze mijn kamer en bleef ik huilend op mijn bed liggen.

Toen ik wat rustiger werd, keek ik naar de lucht buiten; dat gaf me een sereen gevoel. Ik dacht: Houdt mama wel van mij?

Lief dagboek, laat het alsjeblieft anders worden.

Maar het werd nooit anders. De momenten van aardigheid en haar plotselinge felheid bleven altijd naast elkaar bestaan.

Soms keek ze me aan en zag ik ook tranen in haar eigen ogen. Als ik toen had geweten wat ik nu weet – over de kampen, de arts en haar pijn – dan had ik haar misschien beter kunnen begrijpen. Misschien was het dan anders gelopen.